

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 231/05-10

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 23. augusta 2005 predbežne prerokoval sťažnosť JUDr. I. K., bytom B., zastúpeného advokátom Mgr. P. H., B., ktorou namietal porušenie svojho „ústavného práva na zaistenie právnej ochrany a právnej istoty a ústavného práva na riadne dokazovanie“ uznesením Okresnej prokuratúry Bratislava II č. k. Pn 2254/05-9 zo 6. mája 2005, ako aj predchádzajúcim postupom orgánov činných v trestnom konaní v tejto veci, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť JUDr. I. K. o d m i e t a pre nesplnenie zákonom predpísaných náležitostí.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 29. júna 2005 doručená sťažnosť JUDr. I. K., bytom B. (ďalej len „sťažovateľ“), zastúpeného advokátom Mgr. P. H., B., ktorou namietal porušenie svojho „ústavného práva na zaistenie právnej ochrany a právnej istoty a ústavného práva na riadne dokazovanie“ uznesením Okresnej prokuratúry Bratislava II (ďalej len „okresná prokuratúra“) č. k. Pn 2254/05-9 zo 6. mája 2005, ako aj predchádzajúcim postupom orgánov činných v trestnom konaní v tejto veci.

Sťažovateľ vo svojej sťažnosti uviedol, že 10. apríla 2005 podal sťažnosť proti uzneseniu vyšetrovateľky Okresného riaditeľstva Policajného zboru Bratislava II, Úradu justičnej a kriminálnej polície, odboru ekonomickej kriminality (ďalej len „úrad justičnej a kriminálnej polície“) sp. zn. ČVS: ORP-56/OEK-B2-2005 FR zo 17. marca 2005, ktorým bolo jeho trestné oznámenie podľa ustanovenia § 159 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku odmietnuté. O tejto sťažnosti rozhodol prokurátor okresnej prokuratúry uznesením č. k. Pn 2254/05-9 zo 6. mája 2005 tak, že ju zamietol ako nedôvodnú. Podľa vyjadrenia sťažovateľa mu bolo uznesenie okresnej prokuratúry doručené 19. mája 2005.

Sťažovateľ uviedol, že podľa jeho názoru je uznesenie vyšetrovateľky o odmietnutí veci nezákonné a predčasné. Podľa neho v danom prípade vyšetrovateľka nesprávne vyhodnotila dôkaznú situáciu, ako aj obligatórne znaky skutkovej podstaty trestného činu sprenevery podľa § 248 Trestného zákona. Sťažovateľ vyslovil názor, že jeho oznámenie o skutočnostiach nasvedčujúcich tomu, že bol spáchaný trestný čin sprenevery podľa § 248 Trestného zákona, bolo opodstatnené, pretože podľa neho konanie konkrétneho páchatel'a vykazovalo všetky zákonné znaky skutkovej podstaty tohto trestného činu, a to z hľadiska jej subjektu, subjektívnej stránky, objektu a objektívnej stránky. Podľa neho vyšetrovateľka teda nesprávne rozhodla o odmietnutí veci. Z uvedeného dôvodu žiadal napadnuté uznesenie vyšetrovateľky zrušiť ako nezákonné, čomu však prokurátor nevyhovел a jeho sťažnosť zamietol ako nedôvodnú.

Sťažovateľ v závere uviedol, že orgány činné v trestnom konaní nepostupovali v súlade s ustanoveniami Trestného poriadku, teda že náležite nezistili skutkový stav veci v rozsahu nevyhnutnom na rozhodnutie. Podľa neho nevykonávali dokazovanie, ale rozhodli len na základe podaného trestného oznámenia a svoju činnosť neorganizovali tak, aby prispeli k dôvodnosti trestného stíhania. Na základe toho sa sťažovateľ domnieva, že postupom a rozhodnutiami orgánov činných v trestnom konaní v predmetnej trestnej veci došlo k porušeniu jeho základných práv podľa čl. 46 a čl. 49 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), ako aj práva podľa čl. 6 ods. 3 písm. d) Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“).

Na základe uvedených skutočností sa sťažovateľ domáhal, aby ústavný súd v danej veci rozhodol nálezom, v ktorom by konštatoval:

„Ústavné právo na zaistenie právnej ochrany a právnej istoty boli porušené konaním porušovateľa základného práva a slobody.

Ústavné právo na riadne dokazovanie bolo porušené konaním porušovateľa základného práva a slobody.“

Sťažovateľ zároveň žiadal, aby v prípade publikovania nálezu ústavného súdu nebolo zverejnené jeho meno a priezvisko.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa ustanovenia § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) sťažnosť sťažovateľa prerokoval na neverejnom zasadnutí a preskúmal ju zo všetkých hľadísk uvedených v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v ustanovení § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Z obsahu sťažnosti je ústavnému súdu zrejmé, že sťažovateľ namietal postup orgánov činných v trestnom konaní v trestnej veci vedenej na úrade justičnej a kriminálnej polície pod sp. zn. ČVS: ORP-56/OEK-B2-2005 FR a na okresnej prokuratúre pod sp. zn. Pn 2254/05. Predovšetkým namietal nezákonnosť rozhodnutia vyšetrovateľky o odmietnutí jeho trestného oznámenia a následne uznesenie okresnej prokuratúry o zamietnutí jeho sťažnosti, ako aj postup týchto orgánov v označenej trestnej veci.

Sťažnosť nespĺňala všetky zákonom predpísané náležitosti v zmysle ustanovenia § 20, § 50 a § 53 zákona o ústavnom súde spočívajúce v tom, že v petite návrhu sťažovateľ neuviedol porušovateľa jeho práv, neoznačil práva podľa príslušných ustanovení ústavy alebo dohovoru a neuviedol ani to, ako má podľa jeho návrhu ústavný súd rozhodnúť.

Sťažovateľ je zastúpený kvalifikovaným právnym zástupcom, ktorý by mal mať predpoklady predložiť ústavnému súdu relevantný nárok.

Na základe uvedeného rozhodol ústavný súd tak, ako to je uvedené vo výrokovej časti tohto rozhodnutia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 23. augusta 2005